

Arrest

nr. 135 295 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 december 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 22 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 15 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per fax betekend.

1.4. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou geboren zijn in Myanmar. U zou een Rohingya- moslim zijn. Uw familie zou naar Bangladesh gevlucht zijn en later zou u teruggestuurd zijn naar Myanmar. U zou lid zijn van "ARNO". U zou terug naar Bangladesh gegaan zijn, waar u verliefd werd op een meisje. Toen dit problemen gaf zou u Bangladesh verlaten hebben. Op 27 december 2012 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U legde een lidkaart van "ARNO" voor en een kopie van een pagina uit een vluchtelingenboekje. Op 13 maart 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde afkomst van Rohingya. U ging hiertegen in beroep, maar de RvV volgde bovenstaande beslissing in september 2014.

Op 22 september 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde nog steeds een Rohingya te zijn. Als nieuw element verwees u naar een brief van "ARNO", dewelke u al in uw bezit zou hebben sinds april 2014.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. uw bewering een Rohingya uit Myanmar te zijn, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Er werd immers vastgesteld dat uw kennis omtrent uw beweerde Rohingya- achtergrond quasi onbestaande was. Hierdoor kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering een Rohingya te zijn. Dat u bij uw tweede asielaanvraag volhoudt een Rohingya te zijn en dat u beweert uw taal een beetje te spreken, doet geen afbreuk aan de eerdere vaststellingen.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, nl. een brief van "ARNO" ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze niet vermag om de vaststelling dat u geen Rohingya bent, te wijzigen. Het gaat hier immers om een document met een duidelijk gesolliciteerde inhoud, geschreven in slecht Engels, van een organisatie ("ARNO") waarvan u beweerde lid te zijn, maar waarvan u niet eens de volledige naam kende, hoewel dit op uw documenten zelf voorkomt. U beweerde dit document reeds sinds april 2014 in uw bezit te hebben, maar toch zou u dit niet voorgelegd hebben tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV, wat onbegrijpelijk is. Bovendien blijkt uit de omslag dat dit document u opgestuurd werd uit Bangladesh, waardoor u uw bewering dat het document opgesteld zou zijn in Arakan, Myanmar ondermijnd wordt. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat in Bangladesh allerlei soorten vervalsingen verkrijgbaar zijn. De kopie van uw lidkaart van "ARNO" werd reeds tijdens uw eerste asielaanvraag besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekende partij aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing het 'nieuw karakter' van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht. Er werd immers niet onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen en bovendien werd verzoeker niet gehoord vooraleer de commissaris-generaal jegens hem de bestreden beslissing trof. Nochtans is dit volgens verzoeker essentieel om te kunnen besluiten of deze stukken de nood tot bescherming aanzienlijk groter kunnen maken. Onder verwijzing naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State hieromtrent, argumenteert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag voorzichtig dient op te stellen bij het onderzoek van de nieuwe stukken en niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 15 oktober 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt*

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

2.2.2. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3. Waar verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord over de nieuwe elementen wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

2.3.1. Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40). Vooreerst dient er op gewezen te worden dat verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag haar identiteit en herkomst en daarbij horende documentatie diende over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij het registreren van haar asielaanvraag en opnieuw in de vragenlijst. Daarna werd verzoekende partij door een gespecialiseerd ambtenaar in asielzaken nog gehoord op het CGVS over alle aspecten van haar asielaanvraag en had verzoekende partij een beroep in volle rechtsmacht waar ze ter terechtzitting de kans kreeg nog mondeling nuttige toevoegingen te doen. Verzoekende partij is aldus bekend met de asielprocedure en was bijgestaan door een advocaat. In zoverre verzoeker toch nog meent dat hij onbekend was met de voorwaarden voor het indienen van een herhaalde asielaanvraag dan werd hem bij de aanvang van de registratie van deze aanvraag op de Dienst

Vreemdelingenzaken duidelijk de opzet van de gesteld: *“De volgende vragen worden gesteld voor het onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS gaat op grond hiervan na of uw aanvraag al dan niet in overweging wordt genomen, rekening houdend met alle elementen in het dossier evenals met voorafgaande asielaanvragen. Het CGVS is niet verplicht om u op te roepen voor gehoor. Het is dan ook essentieel om alle nieuwe elementen ter staving van uw meervoudige asielaanvraag nu reeds aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan”.*

2.3.2. *In casu* blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verzoekers tweede asielaanvraag heeft geregistreerd en van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag. Met de stelling in het verzoekschrift dat indien de verwerende partij haar had gehoord, zij misschien had geweten waarom zij pas in april 2014 in het bezit was van een kopie waarvan verzoeker het originele document heeft neergelegd, geeft verzoeker niet aan waarom dit de kans “aanzienlijk” groter zou maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Immers de kern van verzoekers asielverklaringen blijft hierdoor ongewijzigd met name zijn voorgehouden, maar reeds in de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden, herkomst uit Myanmar.

2.3.4. De commissaris-generaal heeft hierover met rede geoordeeld: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. uw bewering een Rohingya uit Myanmar te zijn, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Er werd immers vastgesteld dat uw kennis omtrent uw beweerde Rohingya- achtergrond quasi onbestaande was. Hierdoor kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering een Rohingya te zijn. Dat u bij uw tweede asielaanvraag volhoudt een Rohingya te zijn en dat u beweert uw taal een beetje te spreken, doet geen afbreuk aan de eerdere vaststellingen.”*

2.3.5. Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het ‘nieuw karakter’ van het door hem aangebrachte stuk niet heeft onderzocht, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde document terecht oordeelt als volgt: *“Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, nl. een brief van “ARNO” ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze niet vermag om de vaststelling dat u geen Rohingya bent, te wijzigen. Het gaat hier immers om een document met een duidelijk gesolliciteerde inhoud, geschreven in slecht Engels, van een organisatie (“ARNO”) waarvan u beweerde lid te zijn, maar waarvan u niet eens de volledige naam kende, hoewel dit op uw documenten zelf voorkomt. U beweerde dit document reeds sinds april 2014 in uw bezit te hebben, maar toch zou u dit niet voorgelegd hebben tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV, wat onbegrijpelijk is. Bovendien blijkt uit de omslag dat dit document u opgestuurd werd uit Bangladesh, waardoor u uw bewering dat het document opgesteld zou zijn in Arakan, Myanmar ondermijnd wordt. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat in Bangladesh allerlei soorten vervalsingen verkrijgbaar zijn. De kopie van uw lidkaart van “ARNO” werd reeds tijdens uw eerste asielaanvraag besproken.”*

Verzoekers theoretische discussie kan deze pertinente motieven niet weerleggen of leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen

zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK